

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὅδος Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σανδῆς**, (συνέχεια), μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίσης**. — **ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ**, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμλ.** — **Η ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ**, ἀρχαῖος Καστιλιανὸς μῦθος.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτῆ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσης.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ζ'

Ἐμείνεν οὕτω πως ὀλίγην ὥραν, ἔπειτα δ' αἰφνιδίως συνάψας τὰς δυνάμεις του ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας μου.

— Ἰουλίττα, με λέγει, εἰμαι ἄνθρωπος χαμένος, ἂν δὲν με ἀγαπᾷς μέχρι παραφοράς.

— ὦ Θεέ! τί δηλοῖ αὐτός σου ὁ λόγος; ἀνέκραξα ἐκστατικῇ καὶ περιβήλουσα τὸν τράχηλόν του εἰς τοὺς βραχίονάς μου.

— Σὺ ὅμως δὲν με ἀγαπᾷς εἰς τοιοῦτον βαθμόν! ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἐν ἀγωνίᾳ· ἐχάθηκα λοιπόν, ἐχάθηκα δὲν εἶναι ἀληθές;

— Σὲ ἀγαπῶ ὅλαις τῆς ψυχῆς μου ταῖς δυνάμεσιν, ἐφώναξα κλαίονσα· τί εἶναι χρεῖα νὰ κάμω διὰ νὰ σὲ σώσω;

— Ἀ! δὲν θὰ τὸ ἀποφασίσῃς! ὑπέλαβε με ἀπελπισίαν. Εἰμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων· εἶσαι ἡ μόνη γυνὴ τὴν ὁποίαν ποτὲ ἠγάπησα, Ἰουλίττα μου. καὶ εἰς τὴν στιγμήν τοῦ νὰ σὲ ἀποκτήσω, φῶς μου, χαρὰ μου, σὲ χάνω διὰ παντός!.. Ἀνάγκη νὰ δώσω τέλος εἰς τὴν ζωὴν μου.

— ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξα καὶ δὲν ὁμιλεῖς; καὶ δὲν με λέγεις τί ἀπεκδέχεσαι ἀπ' ἐμέ; τί εἶναι εἰς τὸ χέρι μου διὰ νὰ σὲ κάμω;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη· δὲν εἰμπορῶ νὰ ὁμιλήσω· μυστικόν, φρικτὸν ἓνα μυστικόν κατεξουσιάζει ὅλην, ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μου, καὶ νὰ σὲ τὸ φανερώσω ποτὲ ἀδύνατον. Ἐπρεπε, διὰ νὰ με ἀγαπήσῃς, διὰ νὰ με ἀκολουθήσῃς, διὰ νὰ με παρηγορήσῃς, νὰ ἦσο πλέον ἢ γυνή, πλέον ἢ ἀγγελος ἴσως!...

— Διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω! διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω! τὸν λέγω. Καὶ δὲν θὰ εἰμαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας γυναῖκά σου; Ἀρκεῖ τότε μίαν λέξιν νὰ εἰπῇς, καὶ ὅση ἂν ᾖ ἡ λύπη μου καὶ ἡ λύπη τῶν γονέων μου,

θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἂν σὺ τὸ θέλῃς.

— Ἀληθινά, Ἰουλίττα μου! ἀνέκραξε με παραφορὰν χαρᾶς· θὰ με ἀκολουθήσῃς! θὰ ἐγκαταλείψῃς δι' ἐμέ τὰ πάντα!... Αἶ, ἀφοῦ λοιπὸν με ἀγαπᾷς μέχρι αὐτοῦ τοῦ βαθμοῦ, ἐσώθην! Ἀμέσως, ἀμέσως νὰ φύγωμεν...

— Πῶς ἀμέσως! καὶ χωρεῖ ποτέ, Λεῶνη, εἰς τὸν νοῦν σου μία τοιαύτη ἰδέα, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἐστεφανώθημεν;

— Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ στεφανωθῶμεν, ἀπεκρίθη ξηρῶς καὶ συντόμως.

Ἐμείνα ὡς ἀπολιθωμένη.

— Καὶ ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ με ἀγαπήσῃς, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ φύγῃς μαζί μου, ἐξηκολούθησε λέγων, τοῦτο πλέον με μένει· ν' αὐτοκτονήσω.

Τόσον δὲ ἀποφασισικῶς ἐπρόφερε ταῦτα, ὥστε ἐρρίγησα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἀλλὰ τί μᾶς συμβαίνει λοιπόν; τὸν λέγω· ὄνειρον βλέπω; Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ νυμφευθῶμεν, ἐνῶ ὅλα εἶναι ἀποφασισμένα, ἐνῶ ἔχεις τοῦ πατρός μου τὴν ὑπόσχεσιν;

— Μία μόνη λέξις τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔχει πρὸς σὲ ἔρωτα καὶ θέλει νὰ σ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ γίνῃς ἰδική μου.

— Τὸν μισῶ καὶ τὸν ἀποστρέφομαι, ἔκραξα. Ποῦ εἶναι; νὰ τὸν κατασχύνω, νὰ τὸν δεῖξω πόσον ἀνάνδρος εἶνε αὐτὴ ἡ καταδιωγίς του, καὶ πόσον μυσκρὰ αὐτὴ τοῦ ἡ ἐκδίκησις... Ἀλλὰ καὶ τί τέλος πάντων, Λεῶνη, δύναται αὐτὸς ἐναντίον σου; δὲν εἶσαι ἀνώτερος τῶν προσβολῶν του, τόσον, ὥστε μία σου λέξις νὰ τὸν κάμῃ σκόνην; Δὲν εἶναι ἡ ἀρετὴ σου καὶ ἡ ἰσχὺς ἀδιάσειστοι καὶ ἀγναὶ ὡς τὸ χρυσίον τὸ δεδοκιμασμένον; Ἀ! τώρα ἐννοῶ· ἔχεις χάσει τὴν περιουσίαν σου! τὰ ἐγγραφα ἅτινα περιμένεις θὰ φέρουν εἰδήσεις περὶ τούτου κακάς. Τὸ γνωρίζει ὡς φαίνεται, ὁ Ἐρριέτης, καὶ σὲ φοβερίζει ὅτι θὰ τὰ εἰπῇ εἰς τοὺς γονεῖς μου. Ἀτιμὸς εἶναι αὐτὴ τοῦ ἡ διαγωγή· ἀλλὰ μὴ ἔχε κανένα φόβον, οἱ γονεῖς μου εἶναι ἀγαθοί, με λατρεύουν· θὰ πῶς εἰς τοὺς πόδας των, θὰ τοὺς φοβερίσω ὅτι θὰ γίνω καλόγηρος· τοὺς παρακαλεῖς συγχρόνως καὶ σὺ καθὼς χθές, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ

τοὺς νικήσῃς· ἔσο ὑπεροβέβαιος. Δὲν ἔχω πλοῦτον ἀρκετὸν διὰ δύο; Ὁ πατέρας ποτὲ δὲν θὰ με καταδικάσῃ ν' ἀποθάνω τῆς λύπης· ἡ μητέρα θὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ... Τρεῖς ἡμεῖς, θὰ ἰσχύσωμεν πλειότερον τῆς θεῆς ὅπως συγκατανεύσῃ. Σὲ λέγω, παῦσε νὰ θλίβεσαι δι' αὐτό, Λεῶνη, παῦσε τοῦτο δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ, εἶναι ἀδύνατον. Ἄν οἱ γονεῖς μου ἦσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν γλίσχοι, τότε θὰ ἐφευγα μαζί σου· τότε μάλιστα.

— Φεύγωμεν λοιπὸν ἀμέσως, με λέγει σκυθρωπῶς ὁ Λεῶνης, ἐπειδὴ ἐξάπαντος θὰ φανοῦν ἀδυσώπητοι· ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς πτωχευσεώς μου, ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι κακαταχθόνιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εἰπῶ. Εἶσαι καλὴ; εἶσαι γενναία; Εἶσαι τῶντι ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ὠνεῖρόπολουν καὶ ἐπίστευσα ὅτι εὗρήκα εἰς σέ; Εἶσαι ἱκανὴ ἡρωΐσμου; Κατανοεῖς τὰς μεγάλας πράξεις, τὰς ἀφοσιώσεις τὰς ἀτέρμονας, μὴ ἔχουσας ὅρια; Τώρα θὰ φανῇ! Ἰουλίττα, εἰπέ με δυσὶν θάτερον· εἶσαι ἀπλῶς μία γυναῖκα εὐμορφη καὶ ἀξίεραστος, τὴν ὁποίαν ἀποχωρίζομαι με λύπην μου, ἢ εἶσαι ἄγγελος ὃν ὁ Θεὸς μοι ἐξαπέστειλεν, ὅπως με σώσῃ ἐν τῇ ἀπογνώσει; Αἰσθάνεσαι τὸ ὥρατόν, τὸ ὑψηλὸν τοῦ νὰ θυσιασθῇ τις ὑπὲρ ἐνὸς ὄντος πεφλημένου; Ἡ ψυχὴ σου δὲν συγκινεῖται ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι κρατεῖς εἰς τὰς χειράς σου ζωὴν καὶ εἰμαρμένην ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ὅλη εἰς αὐτὸ ἀφοσιώθης; Ἀ! διατί νὰ μὴν εἰμποροῦμεν ν' ἀλλάζωμεν πρόσωπα! διατί νὰ μὴν ἡμαί ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τὴν ἰδικήν σου! Μετὰ πόσης χαρᾶς, μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ σοὶ ἐθυσιάζα πασαν ἄλλην ἀγάπην μου, πᾶν καθήκόν μου!...

— Φθάνει, Λεῶνη, φθάνει, τὸν ἀποκρίνομαι· οἱ λόγοί σου με ἀποπλανοῦν. Ἐλεός, ἔλεος διὰ τὴν πτωχήν μου τὴν μητέρα, διὰ τὸν πτωχόν μου τὸν πατέρα, διὰ τὴν τιμὴν μου αὐτήν! Θέλεις νὰ με ἀφανίσῃς.

— Ἀ! αὐτὰ συλλογίζεσαι! ἀνέκραξε, καὶ ὅχι ἐμέ! Μετράς τὴν λύπην τῆς μητρός σου καὶ τοῦ πατρός σου, τὴν δὲ ἰδικήν μου ἀπαξιοῖς νὰ ἀντισταθμίσῃς! Δὲν με ἀγαπᾷς...

Ἐκρυψά τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰς χεῖ-

ρας, έπεκαλέσθην τὸν Ὑψιστον, ἤκουσα τοὺς λυγμοὺς τοῦ Λεῶνῃ· ἐπῆγα νὰ τρελαθῶ.

— Ἔστω λοιπόν, τὸν εἶπα· τοῦτο θέλεις, καὶ τοῦτο δύνασαι. Λέγε με, εἰπέ με τί θέλεις, ἀνάγκη νὰ ὑπακούσω εἰς σέ· δὲν εἶσαι ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ψυχῆς μου;

— Ὀλίγας στιγμὰς ἔχομεν νὰ χάσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Λεῶνῃς. Χρειά ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ ἤμεθα ἔξω ἀπ' ἐδῶ, εἰ δ' ἄλλως θ' ἀποβῇ ἀδύνατος ἡ φυγὴ σου. Ὑπάρχει ἔν ὅμα γυπὸς προσηλωμένον ἐπάνω μας· ἀλλ' ἂν σὺ θέλῃς, τὸ ἀπατῶμεν. Θέλεις; θέλεις;

Λέγων αὐτὸ τὸ «θέλεις» μ' ἔσφιγγεν ἔμμανῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συγχρόνως ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ ἀνεδίδοντο οἰμωγαί. Ἀπεκρίθην «ναί», ἀγνωοῦσα τί ἔλεγα.

— Λοιπόν! μὲ λέγει, ἐπέστρεψε ἀμέσως εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ, χωρὶς τελείως νὰ φανῇ τεταραγμένη. Ἄν ἐρωτηθῇ, εἶπε ὅτι ἡσθάνθη μικρὰν ἀδιαθεσίαν· ἀλλὰ μὴ ἀφήσῃς νὰ σε πάρουν. χρεῖας τυχεύσης μάλιστα χόρευσε. Πρὸ πάντων, ἂν ὁ Ἑρριέτης σὲ ὁμιλήσῃ, πρόσσεξε μὴ τὸν προοργίσῃς· ἀπαιτεῖται φόβησις· σκέψου ὅτι εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ὥρας ἀκόμη ἡ τύχη μου ἀπόκειται εἰς τὰς χεῖράς σου. Ἐγὼ θὰ ἔλθω μετὰ μίαν ὥραν φορῶν δόμιον. Εἰς τὴν κουκούλαν τοῦ δομίου θὰ ἔχω αὐτὴν τὴν μικρὰν ταινίαν· κύτταξε· ἐκ τούτου θὰ διακρίνῃς ὅτι εἰμ' ἐγώ, καταλαμβάνεις; Τότε θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, καὶ πρόσσεξε δι' ἀγάπην Θεοῦ νὰ μὴ χάσῃς τὴν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν σου. Ἐχε κατὰ νοῦν αὐτὰ ὅλα· αἰσθάνεσαι δι' αὐτὰ τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν;

Ἠγέρθην καὶ ἐπίεσα τὸ στήθος μου ὑπὸ τὰς δύο μου χεῖρας· τὸ ἡσθάνομην ὡς συντετριμμένον. Ὁ λάρυγξ μου ἦτο στεγνός καὶ ὡς φλογισμένος, αἱ παρειαὶ μου ἔκαϊαν, ἤμην ὥσάν μεθυμένη.

— Ἐλα, ἔλα, μὲ λέγει, πηγαίνωμεν.

Με προσώθησεν εἰς τὸν χορὸν καὶ ἔγινεν ἀφαντος. Ἡ μήτηρ μου μὲ ἐζήτηι. Εἶδα μακρόθεν τὴν ἀνησυχίαν τῆς καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐρωτήσεών τῆς ἔσπευσα νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ τυχόντος χορευτοῦ.

Ἐχόρευσα, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἔπεσα νεκρὰ μέχρι τέλους τῆς κοντρεδάτης, τόσῃ κατέβηκα εἰς τὸν ἐκυτόν μου δύναμιν. Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν θέσιν μου, ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἤδη προχωρήσει διὰ τὴν βάλσην. Μὲ εἶχεν ἰδῆ χορευούσαν καὶ ἦτο ἥσυχος, ὅθεν ἐδόθη πάλιν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν τῆς διασκέδασιν. Ἡ δὲ θεία ἀντὶ νὰ μ' ἐξετάσῃ ποῦ ἔλειπα, μ' ἐπέπληξε τοῦτο μ' ἦτο προτιμότερον, διότι δὲν ἔγινε χρεῖα νὰ δώσω ἀποκρίσιν καὶ νὰ ψευθῶ. Μία τῶν φίλων μου μὲ ἠρώτησε περίφοβος τί εἶχα, καὶ διατί ἡ ὄψις μου ἦτο χαλασμένη τόσον. Ἀπήντησα ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲ εἶχεν ἔλθει σφοδρὸς ἕνας βῆχας.

— Μά, νὰ ἡσυχάσῃς λοιπόν, μὲ εἶπε, καὶ πλέον νὰ μὴ χορεύσῃς.

Ἄλλ' εἶχα ἀπόφασιν νὰ ἀποφύγω τῆς μητρός μου τὸ βλέμμα· ἐφοβούμην τὴν ἀ-

νησυχίαν τῆς, τὴν φιλοστοργίαν καὶ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου. Εἶδα τὸ μανδίλλι τῆς· τὸ εἶχεν ἀφίσει εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθητο· τὸ ἔλαβα, τὸ ἔφερα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ σκεπάσασα δι' αὐτοῦ τὸ στόμα μου τὸ κατέφαγα εἰς φιλήματα σπασμωδικά. Ἡ γείτων μου ἐξέλαθεν ὅτι ἔβηκα ἐκ νέου καὶ ἐπροσποιήθην τῶντι βῆχα. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ δαπανήσω αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν ὀλεθρίαν, τῆς ὁποίας μόλις εἶχε διατρέξει τὸ ἥμισυ. Ἡ θεία παρετήρησεν ὅτι ἤμην κρυωμένη, καὶ ἔλεγε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν μητέρα μου ν' ἀναχωρήσωμεν. Αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ μὲ κατεφόβησε, διὸ ἀμέσως ἐδέχθην νέον πρόσκλησιν εἰς χορὸν.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησα εἰς τὸ μέσον τῶν χορευτῶν, εἶδα ὅτι ὁ χορὸς διὰ τὸν ὅποιον προσεκληθῆν ἦτο βάλση. Βάλσην ποτὲ δὲν ἔχόρευα, καθὼς καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ νεαῖδες, ἀλλὰ προσβλέψασα τότε μόλις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χορευτοῦ μου, ἀνεγνώρισα τὴν ἀπαίσιον τοῦ Ἑρριέτου μορφήν, καὶ ὁ τρόμος μ' ἐμπόδισε τοῦ ν' ἀνοηθῶ. Μ' ἐπῆρε λοιπόν εἰς τὸν στρόβιλον, καὶ ἡ στροφικὴ ἐκείνη κίνησις ἐκέρυψε τοῦ νοός μου τὴν ζάλην. Ὡς ὀνειρόν μ' ἐφάνησαν ὅλα γύρω μου· δὲν ἤξευρα ἂν εἰς κλίνην ἐκοιτόμην μὲ πυρετὸν καὶ ἔδωπα ὄραμα, ἢ ἂν ὡς παράφρων ἐκυλινδούμην ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς βάλσης, εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνός ὄντος τὸ ὅποιον μ' ἐπροξένοι φρίκην. Ἐπειτα ἐνθυμούμην ὅτι ὁ Λεῶνῃς ὁσονούπω θὰ ἤρχετο νὰ μὲ ζητήσῃ. Εἶδα τὴν μητέρα μου ἦτις, ἐλαφρὰ καὶ ὅλη φαιδρότης, ἐφαίνετο ὡς πετώσα ἀναμέσον τοῦ κύκλου τῶν βαλσιζόντων. Διανοούμην ὅτι ἦτο πᾶγμα ἀδύνατον· ὅτι δὲν ἐγίνετο νὰ ἐγκαταλείψω τοιοῦτρόπως τὴν μητέρα μου. Παρετήρησα ὅτι τὰ ὅμματα τοῦ Ἑρριέτου ἦσαν ἀπλήτως προσηλωμένα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καθὼς τὸ εἶχα προσκλινὲς πρὸς αὐτόν. Παρ' ὀλίγον μὲ ἤλθε νὰ βάλω φωνὴν καὶ νὰ φύγω· ἀλλ' ἐνθυμήθην τοῦ Λεῶνῃ τὸν λόγον· Σκέψου ὅτι εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ὥρας ἀκόμη ἡ τύχη μου ἀπόκειται εἰς τὰς χεῖράς σου. Ὑπέμεινα. Πρὸς στιγμὴν ἐστάθην. Κἄτι μὲ εἶπε· δὲν ἤκουσα, ἀλλ' εἰς ἀπόκρισιν ἐμεδίδιασα, ἀπάντα ἔχουσα ὁλωςδιόλου τὸν νοῦν.

Τότε ἡσθάνθην ὕψασμά τι προσθίγον τοὺς γυμνοὺς ὤμους μου καὶ τοὺς βραχίονας. Δὲν ἦτο χρεῖα νὰ στραφῶ· ἀνεγνώρισα τὴν μόλις ἐπακισθητὴν ἀναπνοὴν τοῦ Λεῶνῃ καὶ ἐζήτησα νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν θέσιν μου. Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Λεῶνῃς, φορῶν μαῦρον δόμιον, ἔρχεται καὶ τείνει πρὸς ἐμὲ τὸν βραχίονα. Ἐγειρόμαι καὶ τὸν ἀκολουθῶ. Διερχόμεθα τὸ πλῆθος καὶ ὡς ἐκ θαύματος διαφεύγομεν τὸ ζηλότυπον βλέμμα τοῦ Ἑρριέτου καὶ τὸ τῆς μητρός μου, ἦτις ἐκ νέου μὲ ἀνεζητεῖ. Ἡ τόλμη μὲ τὴν ὁποίαν διέβην ἐν μέσῳ πεντακοσίων ἀνθρώπων, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ δραπετεύσω μὲ τὸν Λεῶνῃν, αὐτῇ μου ἡ τόλμη ἀπέτρεψε πᾶσαν παρατήρησιν. Διήλθαμεν τὸν συνωστισμόν τῶν εἰς τὸν ἀντιθαλάμον. Τινὲς μεταξὺ τῶν λαμβανόντων τὰ ἐπανωφόρια καὶ τοὺς πῖλους τῶν μᾶς ἀνεγνώρισαν, καὶ ἠγόρησαν βλέποντές με νὰ κατα-

βαίνω τὴν κλίμακα ἀνευ τῆς μητρός μου· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀνεχώρουν καθὼς ἡμεῖς, ὥστε δὲν ἐμελλαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν χορὸν καὶ νὰ μεταδώσουν τὴν παρατήρησιν των. Ἀμα ὡς κατέβη ὁ Λεῶνῃς εἰς τὴν αὐλήν, ὤρμησε παρασύρων με διὰ χειρὸς πρὸς πλαγίαν τινὰ θύραν, ὁπόθεν δὲν διήρχοντο τὰ ὀχήματα. Ἐτρέξαμεν ὀλίγα τινὰ βήματα εἰς μίαν ὁδὸν σκοτεινὴν, ἔπειτα ἐκεῖ μᾶς ἡνοίχθη ἕνας ταχυδρομικὸς διφρος. Μὲ ἀνεβίβασεν εἰς αὐτόν, μὲ περιτύλιξεν εἰς μίαν μηλωτὴν εὐρύχωρον, ἔχωσε τὴν κεφαλὴν μου εἰς μίαν ὁδοιπορικὴν καλύπτραν, καὶ ἐν ἄκρῃ ἡ κατὰφωτος οἰκία τοῦ κυρίου Δελπέκ, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ πόλις ἐχάθησαν ὀπίσω μας.

Ἐτρέξαμεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας χωρὶς δι' ὅλου νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ ὀχήματος. Εἰς πάντα σταθμόν, ὁ Λεῶνῃς ὑπήγειρεν ὀλίγον τὴν ὕalon τοῦ θυρέτρου, ἐξέβλαλε τὸν βραχίονα, ἔριπτεν εἰς τοὺς ἡνιόχους τὸ τετραπλοῦν τοῦ μισθοῦ των, ἔσπευδε ν' ἀποσύρῃ πάλιν τὸν βραχίονά του καὶ ἔκλειεν ἐκ νέου τὸ θύρετρον. Δὲν ἐφρόντισα νὰ παραπενοθῶ οὔτε διὰ τὴν κόπωσίν μου οὔτε διὰ τὴν πείναν· οἱ ὀδόντες μου ἦσαν συνεσφιγμένοι, τὰ νεῦρά μου συγκεκρατημένα· οὔτε δάκρυ νὰ χύσω, οὔτε λέξις νὰ προφέρω εἶχα τὴν δύναμιν. Ὁ Λεῶνῃς ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου μὴ μᾶς ἐκυνήγουν, μᾶλλον ἢ προσέχων εἰς τὴν κακοπαθειαν καὶ τὴν λύπην μου. Ἐστάθην ἐν εἰς ἕνα πύργον μικρὸν ἀπέχοντα τῆς μεγάλης ὁδοῦ, καὶ ἐκρούσαμεν τὴν θύραν ἐνός κήπου. Μετὰ πολλὴν ὥραν ἤλθεν εἰς ὑπηρετίης νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Ἦσαν δύο ὦραι μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἦλθε τέλος πάντων καὶ μᾶς ἡνοίξε γογγύζων, ἀλλ' ἅμα ὡς ἔστρεψε τὸ φανάρι του πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Λεῶνῃ καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, μυριάκις μᾶς ἐζήτησε συγγνώμην, ὀδηγῶν ἡμᾶς εἰς τὴν κατοικίαν. Αὕτη μ' ἐφάνη ἐρήμη καὶ ἀκατάστατος· ἀλλὰ μᾶς ἡνοίχθη ἕνα δωμάτιον ὁπωσοῦν εὐτρεπισμένον. Ἦναψα ἀμέσως φωτιά, μοῦ ἐτοίμασαν μίαν κλίνην, καὶ ἤλθε μία γυναῖκα νὰ μὲ ἐκδύσῃ. Ἐπεσα εἰς μίαν κατάστασιν ἡλιθιότητος ἐπὶ μιᾶς θρονίδος. Ἡ θερμότης τῆς ἐστίας μὲ ἐξωογόνησεν ὀλίγον τι, καὶ τότε παρετήρησα ὅτι ἤμην πλησίον τοῦ Λεῶνῃ φορούσα νυκτικὴν ἐσθῆτα καὶ ἔχουσα τὴν κόμην διαλελυμένην· αὐτὸς ὅμως, μὴ προσέχων εἰς τίποτε ἀπ' αὐτὰ, κατεγίνετο νὰ τοποθετήσῃ ἐντὸς ἐνός κιβωτίου τὰς πλουσίας στολὰς, τοὺς μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἤμεθα καταφορτωμένοι· διότι καὶ τοῦ Λεῶνῃ τὰ τιμαλφῇ κοσμήματα τὰ πλεῖστα ἀνῆκαν εἰς τὸν πατέρα μου· ἡ μητέρα, θέλουσα νὰ μὴ φανῇ ὑποδεεστέρα τῆς ἰδικῆς μᾶς ἡ στολῇ του, τὰ εἶχε πάρει κρυφίως ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὰ εἶχε δανείσει εἰς αὐτόν. Ὅταν εἶδα ἐκεῖνα ὅλα τὰ πλούτη συσσωρευμένα μέσα εἰς ἕνα κιβώτιον, ἡσθάνθην ἐντροπὴν θανάσιμον διὰ τὴν κατὰ τινα τρόπον κλοπὴν ἣν ἐκάμαμεν, καὶ ἀπένευμα εἰς τὸν Λεῶνῃν εὐχαριστίας ὅτι ἐσκόπει νὰ τὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν πατέρα μου. Δὲν ἐκατάλαβα τί μὲ εἶχεν ἀποκριθῇ.

ἐπρόσθεσεν ἔπειτα ὅτι τέσσαρας ὥρας εἶχα καιρὸν νὰ κοιμηθῶ, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτὰς καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν ἢ λύπην. Ἐφίλησε τοὺς πόδας μου καὶ ἀπῆλθε. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ σηκωθῶ ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν κλίνην· δὲν εἶχα ἥπατα· ἔμεινα εἰς τὴν θρονίδα μου καὶ ἀπεκοιμήθην πλησίον τοῦ πυρός. Εἰς τὰς ἑξ ἑκάστης πρωίας ἔρχονται καὶ μ' ἐξυπνοῦν· μὲ φέρουν κικολάταν καὶ μίαν ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν. Ἐπρογευματίσκα καὶ ἐνδύθην τὰ φορέματά ἐκεῖνα ἐκούσα ἀκουσά, ἔπειτα δὲ ἦλθεν ὁ Λεώνης νὰ μ' ἐπάρῃ, καὶ πρὶν εἶτι ἐξημερώσῃ ἀνεχώρησάμεν ἀπὸ τὴν μυστηριώδη κατοικίαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔμαθα οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἀκριβῶς τὴν θέσιν, οὔτε τὸν ιδιοκτήτην, καθὼς καὶ ἄλλων καταγωγῶν τῶν μὲν πλουσίων, τῶν δὲ οἰκτρῶν, ἅτινα κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ἐκείνην μᾶς ἠνοιχθήσαν εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ εἰς πάντα τόπον, μὲ μόνον τοῦ Λεωνὸς τὸ ὄνομα.

Καθόσον ἐπροχωροῦμεν, ὁ Λεωνὸς ἀνελάμβανε τὴν γαλήνην τῶν τρόπων καὶ τὴν περὶ τὰς ἐκφράσεις του ἐρασμιότητα. Καθὸ ὑποτεταγμένη εἰς αὐτὸν καὶ δεσμευμένη ἀπὸ τυφλὸν ὁλωςδιόλου πάθος, ἤμην ὡς ὄργανον τοῦ ὁποίου αἱ χορδαὶ ὅλαι ἤχουν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του. Ἄν αὐτὸς ἐφαίνετο σκυθρωπός, ἐγὼ ἐμελαγχόλουν, ἂν εὐθυμός, λησμονοῦσα πᾶσαν θλίψιν μου καὶ πάντα ἔλγχον τῆς συνειδήσεως, ἐμειδίων εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς του· ἂν ἐρωτόληπτος, πάλιν ἐλησμόνουν τὸν κάματον τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ τὴν στείρευσιν τῶν δακρύων μου, καὶ ἐπανεύρισκα δύναμιν ὅπως τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸ λέγω εἰς αὐτόν.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Καπελούζος ἐβάδιζε σιωπηλὸς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ κήπου.

— Τί ἔχεις ἀπόψε, πάτερ μου; τῷ εἶπεν ἡ νέα. Τί συνέβη λοιπόν; Ποῖος κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ;

— Τίποτε, κόρη μου, τίποτε... Ἦθελον...

— Τί, πάτερ μου;

— Τίποτε... δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη...

— Λέγε, πάτερ μου, σὲ παρακαλῶ.

— Ὅχι... ὅχι...

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ Καπελούζου.

Μεταβὰς δ' εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ δυστυχὴς ἐρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

— ὦ! τὸ αἰσθάνομαι, ἔλεγε, τὸ αἰσθάνομαι!... Ἀγαπῶ τὴν Ζολάνδην, λατρεύω τὸ τέκνον ἐκεῖνο, ὅστις μοὶ ἀφῆρεσε τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ζωὴν τῆς Αἰμέττης, τὴν εὐτυχίαν μου!... Ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ δοῦξ ἦτο πατήρ, ὅτε ἔλαβον τὴν ἀφελίαν μου, καὶ ἔτρεξα εἰς Διζόνην, ὅτε, ὡς κλέπτης, ἤρπασα ἐκ τοῦ δωματίου τῆς δουκίσσης τὸ τέκνον τοῦ ἀσπύδου ἐχθροῦ

μου, ὦ! δὲν εἶχον ἄλλο κατὰ νοῦν ἢ τὴν ἐκδίκησιν! Νὰ τιμωρήσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀφαιρῶν τὸ τέκνον του, ὅπως ἐκεῖνος ἀφῆρεσε τὴν εὐτυχίαν μου διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς μου, ἰδοὺ ποῖος ἦτο ὁ σκοπός μου!... Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ σκιά τῆς Αἰμέττης, ὡρὰ καὶ περίλυπος, μοὶ ἐδείκνυε τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι μ' ἐβλέπε μειδῶσα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ! Ἐφανταζόμην τὸν πανίσχυρον δοῦκα, ἐγειρόμενον τὴν πρωίαν καὶ εὐρίσκοντα τὸ λίκνον κενόν... Καὶ ἡσθάνομην ἀγαλλίασιν ἀναλογιζόμενος ὅποια λύπη θὰ κατελάμβανε τὴν ψυχὴν του, μὴ βλέποντος τὴν θυγατέρα του! Ἀχ! ἄτιμε δοῦξ, δὲν θὰ τὴν ἐπανίδης ποτέ, ἐνόησες; ποτέ! Εἶναι νεκρὰ δι' ἐσέ, νεκρὰ διὰ τὴν μητέρα της, νεκρὰ δι' ὅλους! Ζῇ μόνον δι' ἐμέ, ὅστις, θεωρῶν αὐτὴν καθ' ἐκάστην, καὶ βλέπων αὐτὴν ὡραίαν ὡς τὸ θῆμά σου, κατὰπινω σιωπῶν τὰ δάκρυά μου, τὰ ὁποῖα πρὸ δέκα πέντε ἡδὴ ἔτων κρύπτω ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ αἰσθάνομαι, ἐγὼ ὁ δῆμιος, ἐγὼ ὁ καταδικασμένος, ὅτι εὐρίσκω παρηγορίαν, ὅτι εὐρίσκω τὴν λήθην τῶν δυστυχῶν μου εἰς τὴν μοναξίαν!

Καί, ταῦτα λέγων, ἀπέμασσε τὸ μέτωπόν του, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος.

— Χωρὶς αὐτὴν, ἐπανελάβε, καὶ τὸν Ὀλιβιέρου, τὸ τέκνον ἐκεῖνο, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπησε καὶ μ' ἐπεριποιήθη, χωρὶς τὸ προσφιλὲς αὐτὸ τέκνον, τὸ ὅπουτον ἔχω καθήκον καὶ αὐτὸ νὰ ἐκδικηθῶ, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἰμ' ὡρὰ νὰ ζήσω... ὦ! ναί! ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἀπὸ πολὺν καιρὸν θὰ ἐγκατέλειπον τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δαίμονες μ' ἐρρίψαν!... Ἀχ! ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀποστέλλων μοὶ ἕνα παράφρονα ἔρωτα, ἔνοχον καὶ ἄνευ ἐλπίδος!... Ὁ ἔρως οὗτος εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου, χωρὶς νὰ το ἐνόησω, καὶ μ' ἐκυρίευσεν καθ' ὅλοκληρίαν... Καὶ ἐν τούτοις εἰμαι γέρων! εἰμαι ὁ δῆμιος τῶν Παρισίων!... καὶ ἀγαπῶ, λατρεύω τὴν Ζολάνδην! Ἀχ! ἄχ! ἄχ!...

Καὶ ἤρξατο γελῶν σπασμωδικῶς.

— Ὑπαγε, ἐρωτότροπε καὶ ὠραῖε νέε! Ὑπαγε! δὲν θὰ ἴδῃς ποτὲ τὴν Ζολάνδην! Εἰς μάτην κοπιᾷσεις, ἡ Ζολάνδη δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἀκούεις; δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἀχ! εἰμαι κατηραμένος!... Ἄν κάμμίαν φορὰν, μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μου, νέος τις, ὠραῖος καὶ εὐγενής, ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικόν μου καὶ τὴν ἐβλέπεν... ἂν τὴν ἠγάπα... ὦ, τότε...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐξέβαλε κραυγὴν ἀγρίαν, καὶ ἠγέρθη ἀπειλητικὸς καὶ μαινόμενος.

— ὦ! τότε θὰ τὴν ἐφόνευσον!... θὰ ἐφόνευσον καὶ τοὺς δύο ἀσπλάγχχνους... ναί! ἀφοῦ δὲν εἶσαι δι' ἐμέ, δὲν θὰ ἦσαι διὰ κανένα... διὰ κανένα, ἐννοεῖς; διὰ κανένα!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἡ στέγη τῆς οἰκίας κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ δυστυχὴς ἐπανεπείσεν

ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκβαλὼν βαθύν στεναγμόν.

Ἡ Ζολάνδη εἶχε βιβλίον τι ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Δὲν ἀνεγίνωσκεν, ἀλλ' εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τινος σημείου, ρεμβή καὶ περίλυπος.

Ἀφῆνος κρότος τις ἠκούσθη ἀναμέσον τῶν θάμνων.

Ἦτο ὁ Καπελούζος, ὅστις, ἰδὼν τὴν Ζολάνδην ἀκίνητον, εἰς τοιαύτην θέσιν, ἔστη καὶ παρετήρει αὐτὴν περιπαθῶς· εἴτα δέ, προχωρήσας μετὰ προφυλάξεως, ἵνα μὴ διαταράξῃ τὰς σκέψεις της,

— Τί ἄρα γε νὰ σκέπτεται; εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Καί, πλησιάζας αὐτὴν ἐλαφρῶς, ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ζολάνδη, εἶπεν ὁ Καπελούζος χαμηλοφώνως.

Ἡ νέα ἀνεσκήρτησε πάραυτα καὶ παρέτήρησεν ἐκθαμβὸς τὸν Καπελούζον.

— Ἄ! εἶσαι σύ, πάτερ μου; Τῇ ἄλλῃ θεῖα εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω.

Ἀλλ' εἰς τοὺς λόγους της τούτους δὲν ἐνυπῆρχεν ἡ ἐκφρασις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν συνήθως μετεχειρίζετο.

Ὁ Καπελούζος ἠννόησε τοῦτο καὶ ἐφρικίασε.

— Τώρα ἐξυπνήσες, Ζολάνδη; ἐπανελάβε.

— Ναί, πάτερ μου. Κατῆλθον ἐνωρίς εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἀναπνεύσω τὴν πρωϊνὴν καὶ μυριβόλον αὔραν τῆς ἀνοιξέως καὶ ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν!...

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἐστέναξε βραδέως.

— Πάσχεις, Ζολάνδη μου; εἶπεν ὁ Καπελούζος.

— Ὅχι.

— Εἶσαι πάντοτε εὐτυχής;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ αὐτὴ ἡ μοναξία δὲν σε δυσχερεστεῖ ποσῶς;

— Ὅχι· γνωρίζω ἄλλως τε ὅτι αὕτη εἶνε ἀναγκαία. Δὲν μ' εἶπες ὅτι ἐχθροὶ φοβεροὶ μᾶς περιστοιχίζουσι καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἐκακοποιήσουν, ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὑπάρχω;

— Ἀχ!...

— Τοῦτο θὰ διαρκέσῃ πολὺ;

— Τίς οἶδεν ἂν ὁ Θεὸς θέλει ἀκόμη νὰ μὲ τιμωρήσῃ!

— Λοιπὸν ἄς περιμένω. Ἄλλως τε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν τί ἔχω νὰ ἐπιθυμήσω, ἀφοῦ σὺ μ' ἀγαπᾷς καὶ εἶσαι τόσῳ καλός;

— ὦ! ναί, σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Καπελούζος, βαθέως συγκινηθεὶς.

— Λοιπὸν, ὅταν ὁπλίσθω δὲν θὰ φοβώμεθα τοὺς ἐχθροὺς μᾶς; καὶ θὰ μὲ δώσῃς τὴν ἐλευθερίαν μου; Δεῖν εἶνε ἀληθές, πάτερ μου;

— Ὅχι, τέκνον μου... Ἀχ! μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι μόνον κατὰ τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας διέρχομαι μετὰ σοῦ, αἰσθάνομαι γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου! Ἀλλὰ καθήκοντά ὑψηλὰ μὲ καλοῦσιν ἀλλαχοῦ. Ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν πρωίαν... Ἀχ! Θεέ μου! καὶ ἂν ἤξευρες διατί;

— Διατί, πάτερ μου; Ὅποιον φοβερόν